

Laryso,

dnes jsem si uvědomil, že už nehledám žádná znamení. Dřív jsem sledoval každý detail – jak se usměješ, jak dlouho se na mě díváš, jak zní tvoje „ahoj“. Jako bych z toho mohl něco vyčíst. Teď vím, že znamení patří počasí, ne citům. Srdce prostě ví, nebo neví. Moje ví. A to musí stačit mně, ne tobě.

Bolí to. Někdy víc, někdy jen tiše. Občas musím přestat mluvit, dát si ruku na hrud a počkat, až to odezní. Není v tom žádné drama, jen pravda. Došel jsem do bodu, kdy radši budu žít s touthle láskou i s její bolestí, než žít bez tebe úplně. Ne proto, že bych si užíval smutek. Ale proto, že i v té bolesti jsem pořád někde u tebe, v tichu, s respektem, s něhou.

Dělám pro tebe malé věci, o kterých se nikdy nedozvíš. Zpomalím na schodech, kdyby někdo spal za dveřmi, které mi připomínají ty tvoje. V tramvaji pustím sednout ženu, která má v očích kousek tebe. V obchodě vezmu navíc jeden vanilkový jogurt a dám ho sousedce, protože ho má ráda – stejně jako ty. Jsou to maličkosti, ale drží mě na straně člověka, kterým chci být, když na tebe myslím.

Možná mě nikdy nepohladíš. Možná si ke mně nikdy nesedneš blíž. Ale tvoje místo u mě zůstává připravené. Čistý talíř, volná židle, světlo v předsíni. Ne proto, že čekám. Ale proto, že tomu tak věřím. Milovat tě pro mě znamená být připravený, i kdyby se nic nezměnilo.

A kdybych jednou musel odejít dál od tebe, neudělal bych to proto, že utíkám. Ty city bych si nesl s sebou všude. Odejít bych dokázal jen tehdy, kdybych věděl, že se ti tak bude dýchat líp. A i kdybych byl daleko, vezmu si tě s sebou tak, aby tě to nikdy netížilo. V tichu, v úctě, v tom zvláštním zvyku být kvůli tobě lepší.

Dnes půjdu spát s tvým jménem v hlavě. Jemně, aby nebolelo. Zítra vstanu, uvařím si kávu a pokusím se žít tak, abys na mě mohla být pyšná, i kdybys o mně nikdy už nic neřekla.

14. listopadu

— T.